GÂNDURI DESPRE CĂPITAN

Mihai Stere DERDENA

Mărire Ţie, Doamne, Mărire Ţie că pot şi eu, păcătosul Tău, să-l evoc pe marele mucenic întru Tine, Corneliu Zelea Codreanu, dela a cărui naştere - petrecută la 13 Septembrie 1899 - se împlinesc 101 ani.

Când s'a săvârşit din viaţa aceasta, abîa trecuse de 39 de ani. La aceeaşi etate se stinsese şi Hyperion al literaturii române. Tot un Luceafăr, dar al politicii româneşti interbelice, s'a dovedit a fi şi Corneliu Zelea Codreanu, deoarece încă din vremea studenţiei stăvilise, la Iaşi, expansiunea comunismului în România.

Pentru mine nu există îndoială că, în ceea ce priveşte integritatea de caracter şi concepţia politică, este o similitudine perfectă între inegalabilii, bărbaţi Mihai Eminescu şi Corneliu Zelea Codreanu. Amândoi au rămas incoruptibili, nefiind atraşi câtuşi de puţin de onoruri, de bani sau de funcţii prin care ar fi trădat curatele idealuri tinereşti, puse în slujba neamului şi patriei.

Aceasta în ceea ce priveşte teribil de scurtele lor vieţi. Însă prin felul cutremurător în care a părăsit această lume haină, Căpitanul se apropie cel mai mult de Sfântul Ioan Botezătorul. Deşi îi desparte o enormă distanţă temporală (de circa 1.900 de ani), totuşi amândoi sfârşesc cam prin aceleaşi suplicii înfricoşătoare, ordonate de aceeaşi ocultă anticreştină. Există, aşadar, o izbitoare asemănare perfectă între ucigaşii lui Ioan Botezătorul din anul 27 şi cei ai lui Corneliu Zelea Codreanu din anul 1938 după Hristos. Tetrarhul iudeu Irod Antipa îl are corespondent, după 1911 ani, pe regele iudeo-masonic Carol al II-lea de Hohenzolern, în vreme ce amantei incestuoase Irodiada îi corespunde metresa Lupeasca. S'ar părea că doar Salomeea a rămas fără continuatoare.

La drept vorbind, rolul acestei adolescente inocente, devenise şi-aşa superfluu pentrucă ea nu ştia ce să-i ceară lui Irod. Apar, în schimb, în noul scenariu (mai diabolic elaborat), consilierii regali, miniştri, generali şi alţi gâzi, setoşi de sânge tineresc, care cer nu doar un cap - cel al Căpitanului - ci paisprezece capete. Iar modul chinuitor în care sunt omoriţi şi distruşi cei 14 tineri legionari în frunte cu Codreanu nu are termeni de comparaţie în toată istoria Terrei: prin strangulare şi, apoi, prin împuşcare, având mâinile şi picioarele legate cu lanţuri de ocnaşi. Pe urmă, în groapa comună, în care sunt azvârliţi, claie peste grămadă, se toarnă vitriol, ca din trupurile lor de mucenici oasele lor să nu rămână intacte. La acest ultim act mişelnic dintr'un specatcol vampiresc, incredibil, dar în întregime real, participă şi Noua Irodiadă (recte Elena Lupescu) unul dintre numeroşii autori morali ai carnagiului, spre a se convinge că se îndeplineşte totul după bunu-i plac drăcesc.

Aveam doar 6 ani în toamna din 1940, când mi-a fost dat să aud pentru prima oară, întonându-se *"Sfânta tinereţe legionară"*. Şi acum, la anii senectuţii, sunt cuprins de aceiaşi fiori de bucurie şi de îmbărbătare, ca în copilărie, când se cântă în preajma mea *"Imnul tinereţii legionare"* care începe cu sintagma citată în fraza anterioară. Mărturisec cu toată onestitatea că nu am citit - nici nu cred că ar exista - alt text laic atât de frumos, de mobilizator şi de însufleţitor ca poemul-imn *"Sfânta tinereţe legionară"*. Fiecare vers şi fiece slovă sunt înălţătoare, de neuitat, însă pe mine m'au impresionat cel mai puternic aceste două perechi lexicale din refren: *"Garda - Căpitanul"* şi *"Ţara - Căpitanul"*.

Tot atunci, în 1940, primul care mi-a răspuns la tulburătoarea interogaţie *"Cine-i Căpitanul?"* a fost regretatul meu tată. Părintele meu nu dobândise prea multe cunoştinţe în istorie, nici în politică, dar ştia destule lucruri ca să-mi astâmpere curiozitatea de copil.

Însă cel ce avea să mă lumineze deplin asupra Mişcării Legionare şi a întemeietorului acesteia va fi bădia Sebastian Erhan. Aceasta s'a întâmplat prin iarna 1957-1958. În celulele 1-4 şi 9 -12 (pentru tebecişti) ale secţiei a III-a a penitenciarului Jilava, am avut norocul să-l cunosc pe acest admirabil bucovinean, brav veteran al Legiunii Arhanghelul Mihail şi al temniţelor politice ale dictaturilor carlistă, antonesciană şi bolşevică. Dela el am aflat, întâi, ceea ce îmi confirmă, acum, fotografia: că marele martir Corneliu Zelea Codreanu era un bărbat înalt, atletic, frumos şi viteaz ca un arhanghel. Afirmă adevărul despre frumuseţea lui îngerească şi bărbaţii, nu doar femeile, care au avut şansa extraordinară de a-l vedea şi a-l auzi vorbind.

Căpitanul ştia să îmbine în chip desăvârşit vorba aspră cu blândeţea şi cu omenia în fapte. Nu se cunoaşte nici o nepotrivire între promisiunile şi faptele sale. Avea o minte genială. Inteligenţa lui, bazată pe harul facerii de bine, al construcţiei, nu admitea compromisuri cu politicienii, cu cei ce se pretau la înţelegeri satanice, dăunătoare Ţării noastre sfinte. Servirea Patriei şi slujirea Crucii, ca ostaş al lui Hristos, până la jertfirea vieţii, reprezentau suprema lege pentru Căpitan.

Parcă îl aud şi astăzi, după mai bine de 40 de ani pe bădia Erhan zicând cu fală: *"Îi plăcea Căpitanului să facă sport. Dar nu unul de maidan, pe care îl practică mai toţi copiii şi flăcăii, ci unul de performanţă. Chiar multe sporturi. Le practica aproape pe toate cu rezultate bune. Era polisportiv ca un German. Îndeosebi la schi şi la înot, nimeni dintre noi nu-l întrecea.*

Eram şi eu - continuă bădia din negura vremii de demult - *la Carmen Sylva, când Căpitanul a salvat pe un Iţic dela înec. Câţiva camarazi l-au certat că şi-a riscat viaţa pentru un iudeu nemernic. N'am să uit niciodată când riposta hotărîtă pe care ne-a dat-o Căpitanul: <Am salvat un om. Nu contează că-i Evreu. Şi vă rog să reţineţi pentru totdeauna că nu împotriva Evreilor, ca etnie, trebue să se îndrepte lupta necruţătoare a unui legionar autentic, ci contra celor ce fac rău României şi Bisericii Creştine>.*

Crezul acesta umanist şi naţionalist-creştin - sublinia venerabilul meu călăuz - *s'a confundat cu un principiu, dela care nu s'a abătut nici măcar odată. Lângă el* - încheie bătrânul meu dascăl legionar - *personalitatea lui impunătoare reprezenta un nu ştiu ce ocrotitor. Era ca un scut, ca un înger păzitor, chiar ca un arhanghel cutezător şi izbăvitor. Ar fi putut trăi până la bătrâneţe de n'ar fi fost răpus în toiul vieţii de monştrii cei mai sângeroşi din istorie. Încă pe-atât de-ar fi trăit, adică până la 78 de ani, ar fi reuşit, cu siguranţă, să facă din România o ţară frumoasă ca soarele sfânt de pe cer, ideal neagreat însă de oculta mondială, care nu va îngădui nici unui popor mic, precum al nostru, să se ridice şi să se întărească prea mult...".*

Vrăjmaşii românismului şi ai creştinismului, căutând continuu nod în papură, îi reproşează Căpitanului nostru că l-a împuşcat mortal pe torţionarul, persecutorul şi criminalul prefect al poliţiei ieşene, Manciu, deşi se ştie prea bine că atunci a fost vorba nu de o faptă premeditată ci de una comisă în legitimă apărare. De-altminteri, justiţia l-a achitat, absolvindu-l de orice pedeapsă.

Aceşti duşmani ai adevărului istoric ar trebui să-şi aducă aminte că Moise Iisuşi s'a văzut nevoit să omoare un Egiptean care-l molesta pe un sclav evreu. Cu toate acestea, nimeni nu l-a calificat pe Moise criminal, iar acel omor n'a fost de natură să-l împiedice a urca până la cea mai înaltă treaptă a devenirii sociale. Chiar Dumnezu l-a desemnat pe Moise, după omucidere, ca lider politic şi religios al poporului ales din era dinainte de Hristos. Ba, îndrăznesc să afirm că cinstirea ce i se cuvine lui Corneliu Zelea Codreanu o întrece pe a lui Moise, întrucât Căpitanul a intrat în veşnicie prin moarte trupească de mare mucenic.

Mai mult, nutresc necontenit convingerea nestrămutată că multă vreme nu va mai trece până ce pleiada noastră de sfinţi - sărăcuţă în acest veac satanic - se va îmbogăţi cu marii mucenici Ioan I. Moţa, Vasile Marin şi Corneliu Zelea Codreanu, care, asemenea Brâncovenilor şi-au dat viaţa pentru Sfânta Cruce, pentru Ţară.

Cât timp va curge Dunărea şi va exista un spaţiu terestru ce se numeşte România, Căpitanul va fi pomenit şi omagiat ca liderul politic şi spiritual cel mai de seamă al tineretului român din acest al XX-lea secol de după Hristos.

Speranţa distrusă

Urmare din pag. 8

Şerban Săndulescu şi jurnalistul dela ziarul *"Ziua"* - Ştefan Rădoi i-au adus la cunoştinţă personal cazul *"Olaru"* care se referea la o directivă a Moskovei privind lovitura de Stat din România din Decembrie '89, în care erau nominalizaţi peste 60 de oameni politici şi militari, toţi agenţi sovietici şi faţă de care Preşedintele Constantinescu şi-a manifestat interesul profund, consilierul Dorin Marian a căutat să îngroape acest caz. Prin tot felul de mijloace oculte şi cu sprijinul unora dintre cei implicaţi, a căutat să dezinformeze atât pe preşedinte, cât şi opinia publică prin declaraţii nefondate şi mincinoase.

Mai mult, Olaru, Rădoi şi Săvulescu sunt ameninţaţi continuu, discreditaţi şi atraşi în diferite capcane. Protagoniştii acestor acţiuni sunt chiar generali dela armată şi Ministerul de Interne prin UM 0962. UM 0962 se ocupă cu probleme de protecţie informativă a cadrelor M.I., însă ea a făcut şi face poliţie politică în continuare. Capii unor asemenea acţiuni murdare sunt Gl. Ardeleanu şi Col. Mihai Gheorghe, care uzează tot arsenalul mijloacelor *"de supraveghere comunistă"*: tehnică, filaj, interceptarea corespondenţei, reţea informativă pentru compromitere, dezinformare şi influenţare.

Important de reţinut este faptul că ei se subordonează Ministrului de Interne - Dudu Ionescu, vicepreşedinte PNŢCD care, îi păsuieşte pe cei amintiţi să-şi facă jocurile obscure.

În acest context Dudu Ionescu are o părere despre vinovaţii genocidului din Decembrie '89, de-a dreptul curioasă: *"Adevărul despre evenimentele din Decembrie 1989 nu poate ieşi la iveală, decât prin amnistierea faptelor celor vinovaţi"*.

Frumos instructaj pentru un ministru ţărănist! Mulţi ar crede că este vorba de o cugetare personală, fără să-şi amintească de faptul că pentru o bună perioadă Dudu Ionescu a fost Secretar de Stat la Apărare.

Deşi pe parcursul acestei expuneri, noi am insistat mai mult pe problemele mai puţin cunoscute cititorilor, cele prezentate împreună cu cele cunoscute deja, sunt suficiente pentru a ne face să înţelegem de ce Preşedintele Emil Constantinescu a ieşit pe postul naţional de televiziune, anunţând retragerea sa din cursa prezidenţială în mod solemn, lăsând cu gura căscată milioane de Români care au simţit gustul amar al SPERANŢEI DISTRUSE.

Andrei I. RACOVIŢĂ
Flori GEORGESCU

BISERICA ŞI NAŢIUNEA

Urmare din pag. 10

rii dela Patriarhie. Biserica este naţiunea şi nu patriarhia! *"Patria este poporul"* iar Biserica face parte şi aparţine poporului!

Să ne amintim că Patriarhul Teoctist a demisionat imediat după *"revoluţia"* din Decembrie 1989. De ce? Desigur pentrucă şi-a recunoscut vina de colaborator cu satana, cu conducerea comunistă la prigonirea credincioşilor, la dărâmarea de biserici şi încă la extinderea imperiului comunisto-rusesc în lumea a treia.

După ce omul Ruşilor, omul satanei, Ion Iliescu i-a spus că totul este o farsă, că nimic nu se schimbă, că a fost înlăturat doar Ceauşescu, Teoctist şi-a retras demisia. Nu l-a mustrat conştiinţa, atunci, cât şi astăzi, pentru faptul că tot ce este în România se bazează pe minciună? Unde-i adevărul lui Christos pe care aceşti conducători ai Bisericii Ortodoxe ar trebui să-l apere şi propovăduiască? Ce fac ei astăzi pentru a înlătura starea de confuzie şi haos? Ce face Biserica pentru ca între Români să domnească dragostea frăţească, dragostea creştină, care poate regenera naţia noastră.

În Exil şi astăzi satana practică dezbinarea dintre Români. Biserica Ortodoxă nu este preocupată de unirea tuturor Românilor de pretutindeni cu ţara? De ce acum Biserica nu face nimic pentru ca România să revină la vadul ei natural? România este o ţară izolată. Occidentul nu o ajută, decât cu picătura, în NATO nu a fost primită, iar în Uniunea Europeană sunt slabe speranţe de intrat, decât *"poate"* în anul 2010.

Să ţinem minte: Dumnezeu lucrează pe pământ prin noi oamenii, şi în primul rând, prin oamenii Bisericii. Munca pentru Dumnezeu în rândul naţiunii este datoria fundamentală a Bisericii. Pentru acest lucru Biserica trebue să înlăture influenţa satanei, inclusiv a satanei roşii, comuniste din mijlocul poporului creştin. Nu se poate să lucrezi şi pentru Dumnezeu şi pentru satană. Nu se poate să fii şi pentru Dumnezeu şi pentru Mamon. Dacă până acum s'a practicat acest lucru, curat anticreştin, a fost un mare păcat, iar rezultatul îl vedem: dezastrul naţiunii române.

Acum Biserica, mai mult ca oricând este chemată să iasă din păcat şi să contribuie la ridicarea naţiunii române din dezastrul la care ea, Biserica, direct sau indirect, şi-a adus aportul.

A trebuit să vină în anul 1999 Papa Ioan Paul al II-lea pentru a trezi Biserica Ortodoxă română, pentru a arăta că România este *"Grădina Maicii Domnului"* şi pentru a aminti naţiunii române, că ea dela Roma se trage şi nu dela Moscova şi nici dela Constantinopol. Dacă Biserica Ortodoxă se vrea a fi considerată Biserică Naţională, atunci trebue să merite aceasta prin fapte şi rezultate la nivel naţional.

Dacă Iisus Christos ar veni pe pământul României ar spune *"Pace vouă, iar între Români bunăînvoire"*. Învăţătura lui Christos înseamnă pace, adevăr şi dreptate. În România există exact contrariul. Românii se mănâncă între ei, se distrug singuri, iar duşmanii profită de aceasta. Biserica trebue să-i unească pe Români, pe creştini, să-i înfrăţească. Întreaga viaţă politică se bazează pe minciună. Se practică o nerušinată minciună faţă de Români, faţă de creştini. Biserica este chemată să combată minciuna şi să instaureze adevărul. Adevărul ne va face liberi, adevărul va scoate naţiunea română din apatie, o va trezi la viaţă, la viaţa creştină.

George BALTEAN